

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 185/2015-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. marca 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ludmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) vo veci sťažnosti obchodnej spoločnosti COM-therm spol. s r. o., Miletičova 55, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Michalom Ďurišom, PhD., Medená 5, Bratislava, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 S 267/2013 z 3. apríla 2014, takto

r o z h o d o l :

Konanie o sťažnosti obchodnej spoločnosti COM-therm spol. s r. o., **z a s t a v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. júla 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti COM-therm spol. s r. o., Miletičova 55, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Michalom Ďurišom, PhD., Medená

5, Bratislava, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 S 267/2013 z 3. apríla 2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka podala 15. novembra 2013 krajskému súdu žalobu vo veci ochrany pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy podľa § 250v Občianskeho súdneho poriadku proti žalovanému – Daňový úrad Bratislava (ďalej len „žalovaný“), v ktorej žiadala preskúmanie zákonnosti postupu žalovaného, ktorý spočíval v „pokračovaní vo vyrubovacom konaní vo veci DPH za február 2011“, a zakázanie pokračovania vo vyrubovacom konaní v tejto veci.

Sťažovateľka predovšetkým namieta, že „skutočným dôvodom pokračovania žalovaného vo vyrubovacom konaní bolo odstránenie pochybení žalovaného ako orgánu verejnej moci, pričom tieto svoje pochybenia nedokázal žalovaný (napriek všetkým zákonným prostriedkom, ktoré má k dispozícii odstrániť ani pri treťom dodatočnom platobnom výmere)“, pričom „vo veci samej ide vecne o jednoduchý prípad neuznania odpočtu DPH na opravy rozsiahleho technického zariadenia (kogeneračné jednotky na združenú výrobu elektriny a tepla), ktorý odpočet pri troche odbornej empatie mali daňové orgány uznať na prvýkrát, lebo opravy potvrdil dodávateľ, odborný zástupca českého výrobcu kogeneračných jednotiek [REDAKOVANÉ], aj iný štátny orgán Úrad pre reguláciu sieťových odvetví pre účely regulácie ceny tepla, lebo ide o technicky sofistikované vykurovanie okresného mesta [REDAKOVANÉ]. Len pre ilustráciu žalobca uvádza, že zamestnanci správcu dane sa odmietli oboznámiť s opravovanými zložitými technickými zariadeniami kogeneračných jednotiek [REDAKOVANÉ] obhliadkou výrobných priestorov za doprovodu špecialistu, hoci im to žalobca navrhoval, pritom inú obhliadku vymalovania kancelárie absolvovali. Taktiež námietku zaujatosti štátne daňové orgány zamietli. Žalobca je nútený konštatovať, že daňové orgány konajú svojvoľne, bez opory v zákone, a nemá ich kto zastaviť.“

Podľa sťažovateľky je názor žalovaného, podľa ktorého má ako orgán štátnej správy časovo a vecne neobmedzený procesný priestor v rámci vyrubovacieho konania, nesprávny, keďže «Vyrubovacie konanie upravuje najmä § 68 daňového poriadku č. 563/2009 Z. z. v znení neskorších predpisov, pričom tam vôbec nie je inštitút „pokračovania vo vyrubovacom konaní“. Z vymedzenia rozsahu a obsahu pokračovania vo vyrubovacom konaní vyplýva, že štátne orgány si extenzívnym spôsobom pridávajú práva, ktoré im zákon výslovne nepovoľuje (článok 2 Ústavy SR). Takémuto extenzívnemu výkladu, že vo vyrubovacom konaní sa môže pokračovať bez obmedzení aj za situácie, že ide len o odstraňovanie pochybení štátneho orgánu - bráni tiež ústavná zásada primeranosti a proporcionality zásahu štátnych orgánov.».

Krajský súd žalobu sťažovateľky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 267/2013 zamietol napadnutým rozsudkom, pričom *„len arbitrárne konštatoval (bez bližšieho odôvodnenia), že neboli splnené podmienky na poskytnutie ochrany pred nezákonným zásahom orgánu verejnej moci podľa § 250v OSP a rovnako uviedol, že nemôže zakázať žalovanému vykonávanie vyrubovacieho konania, nakoľko táto kompetencia mu je zverená zákonom, pričom s ústavne súladným výkladom daňového poriadku sa nezaoberal, hoci o to žalobca v žalobných dôvodoch žiadal“.*

Sťažovateľka predovšetkým namieta, že napadnutý rozsudok krajského súdu nie je riadne odôvodnený, je svojvoľný a arbitrárny, *„pričom týmto rozhodnutím bolo zmarené právo sťažovateľa na súdnu ochranu. Sťažovateľ zastáva názor, že časovo neobmedzeným a neodborným pokračovaním vo vyrubovacom konaní žalovaným, dochádza k porušovaniu jeho základných práv a slobôd vymedzených v čl. 3 ods. 3, v čl. 19 ods. 2 a 3, v čl. 20 ods. 1 a čl. 21 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, pričom postupom Porušovateľa - Krajského súdu v Bratislave bolo právo na súdnu ochranu sťažovateľa zmarené.“.*

Podľa sťažovateľky *„... porušovateľ, porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu tým, že konal v rozpore s ustanovením § 250v OSP a to tým, že nesprávne vec právne*

posúdil, keď v posudzovanom prípade vyslovil záver, že sa v danom prípade (v prípade opakovaného, viacnásobného vyrubovania daňovej povinnosti v opakovanom vyrubovacom konaní) nedošlo k nezákonnému zásahu orgánu verejnej moci (t. j. že neboli splnené podmienky definičných znakov nezákonného zásahu). Podľa názoru sťažovateľa porušovateľ porušil jeho právo na súdnu ochranu aj tým, keď vyvodil nesprávny právny záver a nesprávne aplikoval ustanovenia § 250v OSP, keď dospel k záveru, že navrhovateľ-sťažovateľ nepreukázal, že boli splnené podmienky na podanie návrhu na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej moci, Aj keď je povinnosťou a kompetenciou žalovaného ako správca dane zistiť a preveriť skutočnosti pre správne určenie dane, podľa názoru sťažovateľa môže správca vykonávať tieto kompetencie len v súlade so zákonom a v jeho medziach, preto nemožno akceptovať záver Porušovateľa, že nemôže obmedziť žalovaného pri výkone jeho zákonom zverenej kompetencie (pokiaľ svoje kompetencie vykonáva žalovaný v rozpore so zákonom a nezákonne tak zasahuje do práv sťažovateľa, bolo podľa názoru sťažovateľa povinnosťou Porušovateľa zakázať mu pokračovať vo vyrubovacom konaní, najmä ak bolo preukázané, že žalovaný už v predchádzajúcich vyrubovacích konaniach viackrát a opakovane porušoval ustanovenia daňového poriadku). Tým, že Porušovateľ sťažovateľa pred nezákonným zásahom nechránil, t. j. neposkytol mu súdnu ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej moci podľa § 250v OSP, porušil tak sťažovateľove právo na súdnu a inú právnu ochranu, ktoré mu priznáva Ústava Slovenskej republiky, ako aj Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn. I S 267/2013-285 zo dňa 3. apríla 2014, bolo porušené základné právo spoločnosti COM-therm, spol. s r. o, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 Ústavy SR a čl. 6 ods.1 Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn.: I S 267/2013-285 zo dňa 3. apríla 2014, zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Porušovateľ je povinný zaplatiť spoločnosti COM-therm, spol. s r. o, sumu 5.000,- EUR, ako finančné zadostučinenie podľa čl. 127 ods. 3. Ústavy SR a § 56 ods. 4) zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov.

4. Porušovateľ je povinný zaplatiť trovy právneho zastúpenia právnenému zástupcovi 340,90,-EUR.“

Sťažovateľka doručila ústavnému súdu 17. marca 2015 podanie, ktorým zobrala svoju sťažnosť v celom rozsahu späť a požiadala, aby ústavný súd konanie vo veci sťažnosti zastavil.

II.

Podľa § 54 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak sťažovateľ vezme svoju sťažnosť späť, ústavný súd konanie o nej zastaví okrem prípadu, ak ústavný súd rozhodne, že späťvzatie sa nepripúšťa, najmä ak sťažnosť smeruje proti takému právoplatnému rozhodnutiu, opatreniu alebo inému zásahu, ktoré mimoriadne závažným spôsobom porušujú základné práva alebo slobody sťažovateľa.

Sťažovateľka podaním doručeným ústavnému súdu 17. marca 2015 vzala svoju sťažnosť v celom rozsahu späť a požiadala o zastavenie konania. Ústavný súd po posúdení tejto žiadosti konštatoval, že v danom prípade neexistujú dôvody na to, aby späťvzatie sťažnosti nepripustil, a preto podľa § 54 zákona o ústavnom súde konanie o sťažnosti sťažovateľky zastavil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2015